

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

РОЗВИВАЙТЕ ЗАХИСТ ВАШИХ ІНТЕРЕСІВ "ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ"

Інформаційна громадсько-політична газета "ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ" (ВМ) — загальнодержавна. Засновник — громадська недержавна неприбуткова організація З'єднання борців „За справедливість” центральний офіс м. Нетішин пр-т Курчатова 7/21 ел. пошта e-mail: zbzns@nh.km.ua, т(03848) 3-22-14. Свідоцтво про державну реєстрацію КВ №9485 від 11.01.2005р. Голова реакційної ради Анатолій Войтко (03848 3 - 45 - 23)

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій.

Ми беремо публікувати ті суспільно важливі статті, від яких інші ЗМІ відмовляються. Говоримо з народом мовою народу, для народу.

Допомагаємо публікаціями усім особам, яких поливають неправдою — знищують. Викриваємо наглість і нахабність чиновників у тій чи іншій події, злочинну діяльність і бездіяльність суддів, прокурорів, міліції, депутатів, мерів, губернаторів, і інших правителів, та роз'яснюємо суть прихованої неправди від народу. Міліція, прокуратура, суд і інші державні чиновники діючи спільно чинять беззаконня і свавілля. Відбирають житло, роботу, зарплату, пенсії, бізнес, ринки збуту... Скарги у такій взаємопоручі — марна справа. Чиновників і

нечестивців у політиці недемократичних поглядів, цікавить розвиток суспільства в напрямку збільшення можливості використання його для власної наживи. То ж роз'яснюємо мовою народу — хто є хто в житті і у політиці і, що він робить для народу. **Винесення фактів свавілля на загал дає результат позитиву.** З державними (в т.ч. і правозахисними органами) ГО ЗБЗС співпрацює лише з однією ціллю — служити людям, забезпечуючи законність і належний захист. Населення і активісти громадсько-політичної діяльності вірять газеті ВМ. Багато людей в Україні є приниженими і скривдженими, як не в тому то в іншому. Для досягнення мети встановлення справедливості для особи, сама лише публікація в газеті дає позитивний результат, іноді й швидку перемогу. Як громадський виклик усьому злу газета необхідна тим, чий права, свободи і законні інтереси можуть бути знехтувані, або вже знехтувані, кого несправедливо ошукали, небайдужим до того, як дурять, кривдять інших. Необхідна тим, хто вже зрозумів, що поодиночки можуть скривдити, принизити, або й з'їсти (і навіть відносно благополучних). **Наш досвід показує, що негайне виявлення і публічне висвітлення неправди і несправедливості по відношенню до особи, над якою комусь захотілося познуватися, та якнайшвидше розповсюдження правди, — змушує зло відступати.** Місія газети не лише захист, а

й очищення середовища, душ, суспільства.

Передплачуйте цю газету (передплата її повинна проводитись у всіх відділеннях зв'язку, індекс 08697, виходить двічі на місяць). Ваші 50 копійок (двічі на місяць) допоможуть газеті жити, а Вам — знати правду про актуальне та мати гучний засіб захисту від кривдників. За Вашим бажанням вона буде висвітленням Вашої проблеми на всю Україну, не залишить Вас самотніми у відстоюванні Вашої правди. **Хочете перевірити надійність газети, — перевірте, надішліть публікацію.**

Свідченням зацікавленості чи визнанням потреби такої для Вас організації будуть також Ваші благодійні пожертви на розвиток статутної діяльності ГО ЗБЗС. З Вашою допомогою ми зможемо більше і якісніше організувати і здійснювати громадсько-політичний, інформаційний і правовий захист осіб, лобювання і збудування демократичних устоїв й справедливого суспільства.

Добровільні пожертви надсилайте нам на Р/р 26004301071 в відділенні ощадбанку 2906 м. Славути, МФО 375155, Код ЄДРПОУ 22764531, з призначенням платежу „Добровільне пожертвування на здійснення статутної діяльності”.

Наша адреса: вул. Набережна, 7, м. Нетішин, Хмельницької обл., 30100; тел. (03848) 3-22-14, ф. 3-45-23; ел. п.: zbzns@nh.km.ua

ЕКОЛОГИ КРИТИКУЮТЬ ПРИЙНЯТУ УРЯДОМ ЕНЕРГЕТИЧНУ СТРАТЕГІЮ

20 березня 2006 року на прес-конференції в Українському національному інформаційному агентстві – УКРІНФОРМ екологічні громадські організації розкритикували Енергетичну стратегію України до 2030 року, запропоновану Кабінетом Міністрів (КМУ), і представили альтернативний сценарій у власній Концепції “неатомного” шляху розвитку енергетики України до 2030 р. 15 березня 2005 року КМУ поспіхом, без належного громадського обговорення, затвердив проект енергетичної стратегії, в якому ставку робить на нарощення ядерних потужностей і створення замкненого ядерного циклу. Альтернативний сценарій, підготовлений фахівцями-енергетиками на замовлення громадських організацій, виключає будівництво нових станцій та подовження терміну експлуатації діючих, а натомість пропонує знизити попит на електроенергію та інвестувати енергоощадні технології, розвиток відновлюваних, нетрадиційних та позабалансових джерел енергії. **Розрахунки альтернативної Концепції руйнують стереотип, що атомна промисловість є найдешевшим джерелом енергії.** Вартість атомного та неатомного сценаріїв виглядає майже однаково, проте в бюджеті атомного сценарію забагато білих плям, які приховують мільярдні суми витрат, таких як поводження з відходами, реконструкція електромереж, виведення станцій з експлуатації, ліквідація наслідків аварій тощо. Екологи вказують на велику кількість ризиків та невірні рішення проблем, пов’язаних з атомною енергетикою: великі капіталовкладення, ризик техногенних катастроф, тероризм, залежність від зарубіжних виробників обладнання. За цих умов, наприклад, ріст споживання газу видається більш привабливим. “Концепція “неатомного” шляху розвитку енергетики України була створена як відповідь незалежних екологічних громадських організацій на вперте небажання уряду серйозно розглядати альтернативи “атомному” сценарію Енергетичної стратегії, – розповіла Ганна Голубовська-Онісімова, президент Всеукраїнської екологічної громадської організації “МАМА-86”. – Незважаючи на наші неодноразові звернення, Уряд не провів широкого громадського обговорення проекту Стратегії з усіма зацікавленими сторонами, чим порушив цілу низку українських законів. Кулуарний підхід до підготовки такого життєво важливого для країни документу призвів до його низької якості, яку не приховати за газовою істерією”. “Енергетична стратегія України, яку щойно затвердив КМУ, є економічно та технологічно необґрунтованим документом. **Пропозиція збудувати 22 нових атомних блоки і забезпечити країну**

тепловою енергією за рахунок електровиробництва приведе Україну до економічної та екологічної кризи. Якщо врахувати всі наслідки розвитку ядерної галузі, в тому числі переробку, зберігання та захоронення ядерних відходів, то реалізація стратегії в такому вигляді є неможливою, – сказав Андрій Конеченков, віце-президент ГО “Агентство з відновленої енергетики” головний редактор журналу “Зелена енергетика”. – У той же час Україна має величезний потенціал відновлюваних джерел, зокрема тільки за рахунок біоенергетичних ресурсів вже сьогодні можна забезпечити тепловою енергією понад 30 тис. сільськогосподарських підприємств. Двадцять три підприємства колишнього військово-промислового комплексу сьогодні виробляють комплектуючі для вітроагрегатів в рамках комплексної програми будівництва вітроелектростанцій в Україні. Є величезний потенціал з енергозбереження. Якщо кошти, передбачені на розвиток ядерної енергетики, вкласти в екологічно чисті технології, як це роблять розвинуті країни світу, то Україна стане дійсно європейською державою зі світлим майбутнім наступних поколінь”. “Складається враження, що енергетичну стратегію було написано задля процвітання однієї компанії – “Енергоатом”, – каже Олексій Пасюк із Національного екологічного центру України. – Сьогодні атомники “з’їдять” мільярди гривень державного бюджету, а завтра шантажуватимуть уряд можливістю аварій, вимагаючи нових інвестицій.”

Андрій Мартинюк із “Екоклубу” нагадав: “Всі українські АЕС мають великі проблеми з поповненням втраченої води, яка випаровується на градирнях та ставках-охолоджувачах. ХАЕС уже зараз постійно проводить забір води з головної річки Рівненщини – Горині. Обласна влада вимушено побудувала греблю для підтримки рівня води в річці. РАЕС узагалі побудована на карстах (пустотах – треба зауважити, що ХАЕС стоїть на ще більших карстах – ред.). У таких місцях не будують навіть прості житлові багатоповерхові будинки (на сьогодні школа №4 в місті Нетішин тріснула навпіл і починає провалюватися – ред.), не говорячи вже про об’єкти, які можуть убити сотні тисяч людей. Говорити про подальші роботи на майданчиках РАЕС та ХАЕС – це злочинна недбалість”.

“У місті Дніпродзержинську Дніпропетровської області знаходиться близько 40 млн. куб. м радіоактивних відходів. Протягом чотирнадцяти років проблема безпечного їх зберігання не вирішується, – сказала Наталя Вишневіська (“Голос Природи”), – щороку Уряд України виділяє кошти на приведення хвостосховищ з радіоактивними відходами у безпечний стан, але до ліквідації

наслідків практично не приступали. **Про які нові ядерні реактори можна вести мову, коли ні атомники, ні уряд не можуть дати ради накопиченим відходами?!”**

Володимир Усатенко, експерт Національної комісії радіаційного захисту України, стверджує: **“Використання ядерної енергії і видобування та переробка уранових руд на території України уже накопичили 130 млн. куб. м радіоактивних відходів, вартість поводження з якими складає 65 трлн. доларів.** Штучне заниження тарифів на електроенергію з АЕС призвело до неконтрольованого накопичення високоактивних радіоактивних елементів (РАЕ) на АЕС, що зумовлює перманентну аварійну ситуацію. Відкладання рішень щодо поводження з відпрацьованим ядерним паливом, відсутність фінансування страхового фонду, фонду зняття АЕС з експлуатації, повна невизначеність інвестиційної вартості будівництва нових АЕС і проблеми, пов’язані з експлуатацією діючих, призведуть до проблем, які набагато важчі, ніж військове використання ядерної України на теренах України. Альтернатива цьому безглузду – підвищення енергоефективності виробництва і споживання до рівня світових технологій”. Екологічні громадські організації вимагають перегляду стратегії з проведенням повноцінних консультацій і розглядом кількох альтернативних варіантів. Текст Концепції “неатомного” шляху розвитку енергетики України до 2030 р. можна знайти на сайті ВЕГО за адресою www.mama-86.org.ua/files/nconcept.pdf.

Контактна інформація:

Ганна Голубовська-Онісімова - тел. 8 067 46 570 46

Олексій Пасюк -тел. 8 050 5711684
Володимир Усатенко - тел. 8 066 3035814

Андрій Конеченков - тел. 8 067 209 20 65

Наталя Вишневіська - тел. 8 0505455928
Андрій Мартинюк - тел. 8 097 2359232

Джерело: Ukrainian National Environmental NGO “МАМА-86”
22 Mykhailivska Str.,
Kyiv, 01001, Ukraine
Tel. +38 (44)2287749/2283101
Fax +38 (44) 2295514
E-mail: info@mama-86.org.ua
Web: www.mama-86.org.ua

Від редакції. Трагедія непотрібного наступу атому на Україну посилюється тим, що на виборачі 2006 року саме фахівці атомники заволоділи містами – супутниками АЕС, а їхні програми основані на нарощуванні потужностей АЕС. Їхнє прагнення – тримати міста в штучній залежності від АЕС. Радує те, що неправда, про відсутність альтернативи атомній енергетиці рушиться вже й фахівцями-енергетиками.

ОЛІЙНА СИЛА ВЧЕТВЕРО ДЕШЕВША ЗА „СОЛЯРКУ”

Останнім часом точиться багато розмов про пальне біологічного походження — біодизель. У Європі основною сировиною для виготовлення біодизеля слугує рапсова олія (на відміну від США, де віддають перевагу соєвій олії). Ще у 1900 році Рудольф Дизель продемонстрував, як сконструйований ним двигун успішно працює на рослинній олії. Тоді експеримент не набув поширення, бо виробництво мінерального пального було набагато дешевшим.

Після того, як перспектива швидкого вичерпання вуглеводнів змусила провідні держави світу повернутись до нових джерел пального, в Україні постала проблема створити вітчизняний біодизель. З початку дев'яностих років, коли ріпак повернувся на лани, такі переробні підприємства, як Вінницький олійножировий разом з Чернівецьким олійножировим комбінатом стали розвивати виробництво рапсової олії. Технологічні потужності та інженерні кадри вінничан дозволили їм в лабораторних умовах отримати перший зразок біодизеля. Зараз це пальне вивчають у Німеччині, бо у нас на нього не розроблені стандарти.

Ситуація навколо поставок російського газу показала, що на розкачку у нас немає часу — треба починати відра-

зу з високого старту. Для набуття досвіду делегація з Вінницької області відправилась у Францію, де побачено вийшло дуже навчальним. Тамтешньому фермеру зовсім недорого коштує купити прес для вичавлювання олії із рапсового насіння. Досить її профільтрувати і дати відстоятися, як „домашній” біодизель готовий — його можна заливати в бак або використовувати в суміші з різними добавками. Нерідко на полях працюють трактори з двома баками: в одному дизель — мінеральний, в іншому — біологічний. Досить механізатору побачити, що температура двигуна при роботі починає падати, як він одним помахом руки перемикє його на інший бак. Потім — навпаки. В цьому році у Франції планують побудувати три нових заводи, які спеціалізуються на виробництві біодизеля. Це відкриває нові перспективи і перед Україною, бо вироблений у нас рапс або одержана із нього олія отримують таким чином гарантований ринок збуту в Європі.

В країнах Євросоюзу існують директиви, де зобов'язують нафтопереробні заводи використовувати біодизель у доведених пропорціях. Вінницькі провідні спеціалісти рахують, що олію краще змішувати з метанолом, який виробляється на Донбасі або з етанолом,

який можна отримати на будь-якому спиртзаводі. Для подальшого вивчення і розвитку цієї справи у Вінницю приїздив прем'єр-міністр Єхануров. Треба зазначити, що рапс (ріпак) росте і в наших північно-західних областях України, а собівартість біодизеля на 25% дешевше, ніж собівартість „солярки”. Досвід вінничан заслуговує на поширення в інших регіонах України.

В. Грабарчук

Від редакції.

Дописувач вибрав одну з енергетик, що починають, по-при шалений супротив атомників, приживатися у кмітливіх українців. В Німеччині ще під час війни були будинки, які опалювалися і освітлювалися сонцем. Тож не дивно, що український Південь вподобав це, і вже фотобатареї для них виробляють на заводі чистих металів у Світловодську і на титано-магнієвому комбінаті в Запоріжжі. В селі Дрозди Білоцерківського району Київської області, щоб не спалювати марне солому, спалюють її у спеціальній установці вироблення тепла. І їм тепло обходиться у 8 раз дешевше ніж від газу. Біогазові установки вживаються не лише в окремих селян, але й на великих свинофермах компаній. Ці установки можуть забезпечити до 500 квартир електроенергією, а шкідливі відходи свинарства стали чудовим органічним добривом на 15 тисяч гектарів.

ПІЗНАВАЙТЕ ІХ ПО ПЛОДАХ ЇХНІХ

Прочитавши статтю „Майдан правозахисту” в газеті „Вісник малозахищених” від 16-31 жовтня 2005 року я взявся за перо. Мені ця стаття видається дуже актуальною, і я вирішив ще більш актуально цю тему висвітлити на прикладі звернення громадян до Президента України чи Секретаріату Президента України. Нещодавно я теж написав лист на ім'я Віктора Андрійовича Ющенка за адресою: м. Київ, вул. Шовковична 12, 01021. І що ви думаєте? Через 10 днів отримав відповідь, що моє звернення направили за належністю у профільне міністерство. Так що не все із демократією у нас погано.

Упродовж 2005 року на адресу Президента України надійшла рекордна кількість звернень громадян за всі роки незалежності — 213,2 тисячі. Це вдвічі більше, ніж у 2004 році (з повідомлення прес-служби глави держави). Кількість звернень із пропозиціями, заявами та скаргами, які надійшли до Президента перевищує кількість звернень до Кабінету Міністрів (134,7 тис. звернень) та Верховної Ради (104 тис. звернень). На президентський контроль було поставлено майже 20 тисяч звернень, і це також рекордний показник. За даними служби з питань звернень гро-

мадян, це майже на 6 тисяч більше, ніж у 2004 році, і вдвічі більше, ніж у 2000 році. З числа цих звернень було закрито і знято з контролю понад 12 тисяч. Третину з них було вирішено позитивно.

Переважає більшість звернень прийшла від найменш соціально-захисених категорій громадян — ветеранів війни і праці, багатодітних сімей, одиноких матерів, постраждалих від наслідків аварії на ЧАЕС. Найчастіше громадяни зверталися з проблемами забезпечення законності та охорони правопорядку — 26% від загальної кількості звернень. На другому місці — житлові питання та питання соціального захисту, по 12%. На третьому — питання праці, комунального та дорожнього господарства, а також охорони здоров'я, по 5%. Збільшення кількості звернень громадян сприяло відкриттю регіональних приймальень Президента.

Але люди не тільки пишуть, але й їдуть до Президента. Кияни ще влітку минулого року могли бачити на вулиці Шовковичній, біля приймальні Президента, пікетувальників, кожен з яких має свою правову проблему. Вони не задоволені тим, як розв'язують ці проблеми державні структури: суди, прокуратура, влада на місцях. Ці люди звертаються до Віктора Ющенка, як

до глави держави, бо переконані — тільки Президент прислухається до них і відновить справедливість. І звинувачують працівників приймальні, що ті всіляко відгороджують їх від Віктора Андрійовича, а їхні справи „спускають на гальмах”. Мешканці різних районів України, вони вже більше року в Києві. Теплої пори сиділи в наметах біля входу цілодобово. Відколи ж рішенням суду ці „малі архітектурні споруди” довелося згорнути, приходять сюди зранку й сидять у залі очікування приймальні, ніколи вона не зачинається.

Як сказав О.Мороз — лідер соціалістів, що демократія це право людини вільно висловити свої проблеми, а результат прийде з роками. І суд буде діяти у правовому полі, і прокуратура, і влада на місцях буде служити людям (будувати житло, створювати робочі місця, піклуватися про здоров'я людей). І якщо кожна третя людина, яка звернулася до Президента, вирішила свої проблеми, то це вже позитивний результат.

Люди ще повинні побачити, що Закон у нашій державі працює для всіх однаково, і що Закон — вищий за посаду.

Нестор Чиж

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) автори В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнется на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в січневому номері Вісника Малозахищених №1(34) 2005р.

початок продовження у номері №2(58)
(копія розповіді)

До роботи я поступив на паперову фабрику в транспортний цех в 38-му році. Геть вичистили репресією слюсарів і токарів, то нову зміну слюсарів і токарів готовили в ремісничому училищі, і добре готовили, випускали фахівців 4-го розряду зразу після училища. Транспортний цех був на території фабрики...

То вже при моїй пам'яті втихомирилися, не викошували людей на фабриці. Але дисципліна була воєнна. Запізнився на роботу на 21 хвилину — і в тюрму, чи то за раз — 21 хвилину, чи то по п'ять хвилин набирають за рік, — то під суд, хоч який там суд... А за п'ять хвилин запізнення — наказ на догану і частину зарплати знімають.

В Понінку часто найджало НКВД з Полонного. Особливо Шкраб, Пилипець... Як появляється Шкраб з Понінці, то вже як вітер шу-шу, шу-шу: „Приїхав Шкраб, буде шкрабати людей на репресію”. Так і казали: „Шкраб буде шкрабати вже людей на репресію”. І дуже сильно вони „шкрабали” понінківчан.

Не ходили, а бігали суворо по пропусках і кожен пропуск на свою зміну, якщо намагався пройти не в свою зміну, то могли забрати зразу — чого не в свою зміну? Може, людина не могла попасти в свою зміну? Вредитель! І вже розмова як з вредителем. Охороняло фабрику ГПУ, що було у великому будинку, отут напроти теперішньої фабричної труби, столова — напроти через дорогу, де ця труба була, а поруч будинок з міліцією був.

Тут в Понінці на фабриці дуже розкомандував Присіч, він десь з Кашперівки був, з тих сіл... Через прохідну робітники на роботу і з роботи проходили по пропусках. І то пропуск тримаєш розгорнутим на грудях. А Присіч ревів: „Пред'явите — прахадіте, пред'явите — прахадіте...” То до цього часу пам'ятаю: „Пред'явите — прахадіте...” І до цього часу воно гримить, як погроза у моїй пам'яті... А часом не встигаємо закінчити ремонт машини, не закінчили ремонтувати — вредитель, остаєшся після зміни, а остався після зміни своєї закінчувати ремонт, вийти не можеш з фабрики, бо чого не встиг відремонтувати в зміну, а остався поза зміною на фабриці — значить хочеш диверсію зробити — вредитель! І як хочеш, так і будь. То чекаєш вже кінця зміни другої, трусишся і якось ухитряєшся проскочити прохідну — і подалі від міліції. Присіч не одну душу в Понінці процідив через свої пальці на той світ.

Не один Присіч... Тут таких героїв повно було... Грузман, Вербне, Баренбойм, Цвейбойм, Клейман, що мав

хату біля поліклініки і тримав закуочну... Скільки людей було віддано тим „закусочником”! Були Квятковський Лбонька, Багінський Лбонька, Свенціцький, якому підстроїли так, що впав у яму з їдкими хімікатами і по 2-3-х днях помер. Хватало їх тут... Боялися люди слово сказати проти колгоспу, проти влади. А єврейчики казали: „Советская власть — ето наша власть”, „Ви у нас в мішку, тільки осталося зав'язати”.

Мене ще до війни в армію взяли, то вже тут говорили, що Стьопка Новоселецький тут в Понінці зганяв євреїв перед розстрілом, понінківських євреїв... Він малий ростом був, то та вінтовка йому совалась по землі — замухришкою таким був. А євреї йшли послушно до гурту, як вівці, — не втікали, коли і можна було втекти. А подивіться, простих трудяг — євреїв вся та банда єврейська, що винищувала тут людей, сама втекла десь аж за Урал, а свій нещасний народ залишили німцям на розправу. То цей Стьопка Новоселецький до війни робив біля крамниць єврейських — чорний, худий, малий, страшний — помпував газ (керосин), розливав людям, єврейчики йому за це платили так, аби не вмер. А у війну от до чого Стьопка Новоселецький дійшов — совав вінтовку за собою, зганяв євреїв, тільки говорять, що поліцаї не розстрілювали євреїв, а самі есесівці...

До війни страшно було жити, життя простих людей нічого не важило. От моєї жінки сім'ю знищили. Під Хмельником розкулачили їхню сім'ю, то батьки її з дитьми, родина втікли аж сюди у Лодзянівку. І що ж? І тут їх знайшли, батька моєї жінки Висоцького Мар'яна репресували у 33-му році, потім його родину, його братів репресували, а її матір вислали звідси. І осталося троє малих дітей, найстарша була моя жінка — 12 років. То не горе?! Тут ще були однофамільці жінчиного батька, але ніякої рідні тут не було. От батько Гані, „комсомолки” з Гути, що тепер дуже поклони б'є в костелі, приїхав десь з Житомирщини чи звідки, то теж таке прізвище мав. Тут колись пан мав землю, а втік від революції, то люди звідусіль переселилися сюди, купували звільнену від пана землю. То Ганин батько загинув під поїздом, нещасний випадок. А з її вітчимом Іваном була інша історія.

В Котюржинцях була сильна банда, яка крапа коней у людей і пересилала на Мальованку, на Шепетівку і далі. І в цій банді був Ганин вітчим. Казали, що він попався в Кашперівці, як крав коні, і кашперовецькі чоловіки влаштували йому самосуд, але вижив. Пізніше ту банду конокрадів розігнали.

Чоловіка моєї сестри Багінського репресували, то ще до війни повернувся з небагатьох, але до самої смерті нічого не промовив про свою репресію. Що не питаєш — мовчить, стра

так тримав людину. А репресії тут почалися ще з 1921 року. То я лежав у лікарні з Ковальчуком Василем, і він мені плів, що тоді репресували людей за те, що білополяки залишили цілі фури зброї людям, щоб йшли проти Созецької влади. Але йому так треба було казати. Це той Василь Ковальчук, за 80 років, грубий такий, з Буртина тепер. Але люди знають, що то була зроблена провокація, і більше 20 чоловік через провокацію розстріляли.

В армію мене взяли ще до війни. Полякам не дуже довіряли, то мене взяли в стройбат. До війни будував мости, у війну будував мости, і після війни — мости, так що на передовій не воював. Правда, не один раз попадав в оточення, але командир батальйону якимось виводив завжди нас з оточення. Людина була. Дуже пильнував нас всіх від смерті, а самого його скосила черга кулеметна з німецького літака.

В першу зиму війни було дуже тяжко, геть всю армію на зиму не перевдягнули, а залишили зимувати в літній формі — черевики з обмотками, шинеля і пілотку насунеш на вуха і скачеш, щоб не замерзнути. Під кінець мене взяли у Войско Польське, і всі були там поляки совецькі, то було не Войско Польське, а Совецька Польська армія.

Повернувся з війни, з армії додому в 1945 році. Десь з 1947 року почав ходити в костел, бо Віру в Бога таки не знищили. Біля ксьондза завжди був на службі Божій, допомагав йому... А в 48-му році мене агітували в донощики, три рази агітували.

Перший раз енкаведист приїхав до мене в Понінку на фабрику. Повиғаняв всіх з конторки в пожежній і там зі мною довго говорив, і зразу так хитро, доброзичливо, прихильно — де ви служили у війну? Як ви служили? Ах, ви добре захищали Родіну і зараз потрібно її захищати від ворогів народу, ви подумайте над цим.

Другий раз викликав мене в селищну Раду Понінки і знов про мою службу, про заштиту Родіни. Ще каже, що десь в Білорусії є такий чоловік, як я, і таке прізвище, ім'я, по батькові... Ну, брехати вони добре вміли... І все, що треба послужити Родіні.

Третій раз вже викликають мене в НКВД в Полонне, в будинок напроти костелу. Тут вже прямо мені сказав, що треба послужити Родіні. А я йому кажу — я на війні захищав Родіну і служив, донощиком не буду. То енкаведист трах пістолетом по столу — я тебе розстріляю! І коли це мені не допомогло, що під пістолетом не став донощиком, не підписав, що стану сексотом їхнім, — тоді він дає мені папір підписати, що про все, що він мені говорив, мовчати до смерті.

продовження в наступному номері

Є В Р О П А П І Д Д В Е Р И М А

Б А Г А Т О М О В Н І С Т Ь Р Е А Л Ь Н О Д О С Я Ж Н А

Європейська Комісія розглядає феномен європейської багатомовності як одну з головних підвалін ЄС. Про це заявив член Єврокомісії з питань освіти, культури й багатомовності Ян Фігель, виступаючи 10 березня на університетській конференції в Брюсселі. “Багатомовність – одна з наших головних цінностей, – наголосив він. – Мова не тільки визначає кожного з нас, але й пов’язує нас із нашою культурою. Маючи близько 500 мільйонів

населення і приблизно 80 корінних європейських мов, та ще й мови іммігрантів, ЄС володіє колосальним капіталом, фантастичним розмаїттям, яке треба захищати.” Задля цього Європейська Комісія збирається заохочувати громадян вивчати кілька мов і розмовляти ними заради кращого порозуміння у глобальному світі, популяризувати і розширювати значення мов в економіці ЄС, і нарешті, зберігати багатомовність

Європи. Пояснюючи економічне значення багатомовності, Ян Фігель зауважив, що володіння мовами уможливує більшу мобільність робочої сили та кращі перспективи роботи. На глибоке переконання пана Фігеля, зробити багатомовність звичною серед громадян Європи є реальною метою вже зараз, попри те, що 44% населення (а в “нових членах” ще більше) не володіють жодною мовою, крім рідної.

Є В Р О П Е Й С Ь К І Ф Е Р М Е Р И З І Т Х Н У Т Ь З П О Л Е Г Ш Е Н Н Я М

Європейська Комісія збирається значно спростити Спільну сільськогосподарську політику. Це відбудеться в рамках програм, які сьогодні реалізує Єврокомісія, – спрощення урядових процедур, скорочення регуляторного тиску та бюрократії. Великою мірою це полягатиме у спрощенні ряду правил доступу на ринки

сільськогосподарської продукції. Через більш прозорі і зрозумілі правила ЄС планує полегшити життя як своїх чиновників, так і фермерів. Такою стала відповідь Єврокомісії на дедалі частіші скарги фермерів на бюрократизм установ, які займаються питаннями, пов’язаними з сільським господарством. Ухвалене восени торік Комюніке зі спро-

щення та кращого регулювання сільськогосподарської політики закликає виробити таку систему заходів упродовж 2006 року. Спільна сільськогосподарська політика тісно пов’язана з рядом положень національного законодавства, отож цілком можливо, що доведеться вдаватися до його змін у процесі її реформування.

Н А П Р Я М О К Р О З Ш И Р Е Н Н Я Є С – П І В Д Е Н Н Й С Х І Д

Розширення ЄС нині спрямовано на Південно-Східну Європу. Про це заявив Оллі Рен, член Єврокомісії, відповідальний за розширення, виступаючи у Європарламенті зі звітом про стратегію приєднання нових членів до ЄС. “Розширення 2004 року підсумувало мирне воз’єднання Західної і Східної Європи. Зараз наш порядок денний сфокусовано саме на Болгарії, Румунії, Туреччині та Захі-

дних Балканах”, – визначив найближчі пріоритети політики розширення пан Рен. У своїй доповіді він згадав і про перспективи членства України. “Теоретична дискусія, скажімо, про те, чи повинна Україна коли-небудь приєднатися до ЄС, не піде на користь ані нам, ані самим українцям, особливо тепер, коли вирішується майбутній шлях України”, – вважає Оллі Рен. “Підсумовуючи, можна сказати, що необхідно

уникнути надмірного розтягування процесу розширення. Але не забуваймо про наш стратегічний інтерес: було б украй не розважливо порушити дуже результативну політику, що допомагає нам здобувати стабільних та ефективних партнерів у найбільш нестабільних частинах Європи”, – завершив пан Рен.

З Н А Н Н Я Б Е З К О Р Д О Н І В

Відтепер європейські та американські студенти можуть одержувати дипломи, які визнаватимуться однаково у ЄС і у США. Європейська Комісія та Департамент з освіти Сполучених Штатів започатковують нову програму співпраці, заплановану на 2006 – 2013 роки. Головна ідея полягає у

тому, щоб забезпечити структуру закладів вищої освіти обабіч Атлантики і створити „трансатлантичний диплом”, який би визнавали обидві сторони або який узагалі був би єдиним. Студенти, які візьмуть участь у цих програмах, зможуть здобути два рівноцінних дипломи або єдиний диплом за менший час

і гроші, аніж це було досі, коли дипломи були зовсім різні. Ця програма розглядається як ключова з погляду запровадження інновацій в освіті. А для роботодавців це означає збільшення кількості добре підготованих працівників по обидва боки Атлантики.

Є В Р О К О М І С І Я П Е Р Е С Я Д Е Н А В Е Л О С И П Е Д И І Т Р А М В А Й

Європейська Комісія заохочує свій штат послуговуватись екологічно безпечним транспортом. 15 березня Європейська Комісія ухвалила новий амбітний план, який визначає умови праці усього персоналу Комісії у 2006 – 2009 роках. Адже Єврокомісія працює в межах політики міського роз-

витку, ухваленої й здійснюваної в Брюсселі міською владою. Ця політика передбачає запровадження транспортного плану для установ, де працюють понад 200 робітників. Єврокомісія є роботодавцем для 22000 осіб. Віце-президент Сіім Каллас вважає, що це рішення – потужний МЕСИДЖ від

Єврокомісії на користь захисту довкілля. За його словами, вже зараз 38% працівників Єврокомісії добираються до роботи громадським транспортом проти 44% тих, хто використовує власне авто. До 2009 року Комісія планує зменшити частку останніх до 35%.

Джерело:

Новини Представництва Європейської Комісії в Україні <http://www.delukr.cec.eu.int>

У М І Н І С Т Е Р С Т В І Ю С Т И Ц І Й С Т В О Р Е Н О Д Е П А Р Т А М Е Н Т Є В Р О П Е Й С Ь К О Й І Н Т Е Г Р А Ц І Й

Наказом міністра юстиції Сергія Головатого від 16 березня 2006 року у структурі центрального апарату Міністерства юстиції створено Департамент європейської інтеграції. Про це повідомила прес-служба Мініюсту.

Новий департамент створено на виконання постанови Кабінету Міністрів України від 7 березня 2006 року №256 „Про вдосконалення організації

роботи з приведення національного законодавства у відповідність з європейськими нормами і стандартами”.

Цією постановою було ліквідовано Державний департамент з питань адаптації законодавства як урядовий орган державного управління. Одноразово Міністерству юстиції було доручено забезпечити виконання завдань, пов’язаних з адаптацією національного законодавства до зако-

нодавства Європейського Союзу та приведенням його у відповідність із стандартами Ради Європи у сфері захисту прав і основоположних свобод людини, демократії та верховенства права.

Штатна чисельність новоствореного Департаменту європейської інтеграції становить 49 осіб

Джерело:

<http://proeuropa.info>

ВИКРИВАЙМО ЗЛО—ХАЙ ЗГИНЕ ВОНО

В березні 2006 року в редакцію „Вісник малозахищених” прийшов лист з Вінківського району Хмельницької області від члена ГО ЗБЗС Баранюка В.П.. Володимира Петровича турбують неподобства, які творяться в їхньому селі (зокрема в місцевому господарстві, яке являється правонаступником колгоспу).

Цитуємо витяг із листа:

„Неподобства серйозні, і ними дійсно пора зайнятися правоохоронними органами, але вони вперто цього не бажають робити, як при старій, так і при новій владі.

Зокрема такі приклади: З жінками, які обробляли цукрові буряки уклали трудові угоди, згідно яких розрахунок проводився зерном і цукром. Державі від цього не попадало нічого, не попадало і в Пенсійний фонд. Тепер при оформленні пенсій виявилось, що в жінок за ці роки не врахований трудовий стаж.

В минулому році змінили назву і статус господарства, а також помінялися місцями керівник з інженером. Людям заявили, що це вже інше господарство і хто бажає в нього вступити повинен заплатити 30 гривень. Тим, хто заплатив, то видали після жнив по центнеру зерна, як плату за оренду землі, іншим не дали нічого. До речі землі розпайовані, але Державні акти не виготовлені, тому і не ясно чия земля використовується, а чия ні. За оренду майже не платять нічого, а тим часом десь все дівається. В цьому році вже оголосили, щоб люди платили по 60 гривень. Про це я повідомляв прокуратуру, керівника визивали до помічника прокурора, але все залишилося по старому, а в мене добавилися вороги.”

В. Баранюк

Від редакції.

Ніяк не хочуть зрозуміти владні керівники, що Народ вибирає владу не для того, щоб вшановувати її, а для

того, щоб її представники добросовісно, сумлінно і справедливо виконували свої обов'язки. Для кого багато дано — з того багато питається. І хто поставлений керувати, перш за все повинен вміти служити для тих, над ким він поставлений для керівництва. Керівник повинен бути прикладом для наслідування в усіх аспектах життя (на роботі, в сім'ї, будь-де).

Риба починає гнити з голови. І якщо голова (тобто начальник) гнилий, то що ж тоді чекати від народу?

Якщо у Вас, Володимире Петровичу, ще є якісь факти відносно злих темних сил, то надсилайте і будемо цю темряву разом виводити на світло. Бо навіть від маленької свічки правди ця темна злочинність відступає, розсіюється, настає правосуддя. І вже видно дорогу, по якій нам потрібно йти, щоб не падати і не спотикатися, але досягнути справедливого суспільства.

ЧОМУ НЕ ЙДЕ АПОСТОЛ ПРАВДИ І НАУКИ?

Я, Грипич Тетяна Саватіївна, проживаю в м. Нетішині з 1982 року. Закінчивши Український інститут інженерів водного господарства м. Рівне за спеціальністю промислове та цивільне будівництво у 1982 році, отримала направлення на будівництво Хмельницької атомної електростанції (ХАЕС), трест „Атоменергобуд”.

Як молодого спеціаліста мене взяли на роботу в будівельну лабораторію Управління будівництва ХАЕС (УБ ХАЕС) на посаду інженера.

Приїхала в м. Нетішин, коли було небагато будинків, а де зараз працюють блоки — був лише фундамент під будівництво першого. Займалася я оперативним контролем будівництва на об'єктах (по посадовій інструкції), а найбільше на будівництві головного корпусу (реакторних відділень, машзалів, БНС, РДЕС, ОРДЕС, СК і т.д.) В жару і холод, в дощ і сніг, я відбирала зразки бетону, арматури, і арматурних стиків, робила всі вимірювання і випробування, що вимагалось.

Перед тим, як здати в експлуатацію другого блока, потрібно було відновити всю документацію після мораторію і перевірити на герметичність зварні стики металевих облицювань відповідальних приміщень. Пройшовши навчання в м. Києві при Дарницькому монтажно-виробничому управлінні „Південьтепло-енергомонтаж”, я отримала посвідчення інженера-дефектоскопіста візуального та вимірювального контролю і виконувала цю роботу. Про умови, пиліюку, бруд і сморід годі і згадувати. Все це я відкашлюю ще і досі. Ні від якої роботи я не відмовлялась, працювала чесно наскільки могла, на лікарняних

була рідко. Були подяки. За пуск блока мене навіть відзначили „За спорудження другого блока Хмельницької АЕС” №1316 від 08.08.2004 року. Пропрацювала я 22, 5 роки. ... Мене звільнили з посади провідного інженера у зв'язку із скороченням чисельності п.1, ст. 40, а конкретної причини чому саме мене — начальниці Варави Р.Т. мені не вказала. Шукаючи правди, я звернулася до заступника голови правління ВАТ „УБ ХАЕС” з якості Форсюка Сергія Миколайовича. Але окрім приниження і несправедливої образи, я нічого більше не почула від нього, хоча він людина „божа”. Я була на прийомі в головного інженера УБ ХАЕС Оцабрики Д.П. Він сказав, що в моєму скороченні участі не брав, але допомогти мені нічим не може. На прийом до голови правління ВАТ УБ ХАЕС Шевцова І.М. я не могла потрапити цілий рік. Профспілка до скорочення не втручалася. В законодавстві України про працю (ст. 42.) „Переважне право на залишення на роботі при вивільненні працівників у зв'язку із змінами в організації виробництва і праці” сказано: „При скороченні чисельності чи штату працівників у зв'язку із змінами в організації виробництва і праці переважне право залишення на роботі надається працівникам з більш високою кваліфікацією і продуктивністю праці”. Хоч, на моє переконання, в УБ багато працівників менш кваліфікованих і з меншою продуктивністю. Ні адміністрація, ні профспілковий комітет на це не звернули уваги. На заміні, ніякої роботи мені не запропонували. Мене просто вижбурили. „Для тебе в мене немає роботи,” — сказала начальниці. Це все, що я заслужила за 22, 5 роки праці на „рідному” підприємстві. На роботі залишилися

люди без вищої освіти, із середньою спеціальною. ВАТ „УБ ХАЕС” отримало ліцензію на будівництво об'єктів енергетики. Ви скажіть, для чого їм люди з вищою освітою, із кваліфікацією? Не потрібні. Потрібні люди, які мовчать, роблять, що скажуть і на що вкажуть, а інженери їм не потрібні. Через це в нас дахи завалюються, будинки тріщать, і „чорнобилі” повторюються. В суд я не звернулася, бо хворіла. А судді то в нас хто? Ще і зараз я знаходжусь в пригніченому стані, в стані депресії. Мені зараз 45 років. Все своє здоров'я я віддала цьому будівництву, а тепер на вулицю. Проте в ВАТ „УБ ХАЕС” набрали молодих, виконавши одне із своїх запланованих міроприємств — омолодити колектив. Я не проти, але де подітися 45-річним, на роботу беруть до 40? Я рахую, що це дискримінація жінки. Після 40 років ми сама не захищена частина населення. Чоловіки нас кидують, з роботи нас звільняють. До пенсії ще далеко, а для роботи — кажуть: „відпрацьований матеріал”. А в мене ще 13-річна дочка. Залишити її в такому віці я не маю права. Хто на це мені відповідь? Де шукати правди? Тому в голову приходять рядки Т.Г. Шевченка:

„І ніч іде, і день іде,
І голову схопивши в руки,
Дивуюсь: чому не йде
Апостол Правди і Науки?”

Тетяна Грипич

Від редакції.

Адресуємо цю статтю за підписом автора для прокурора і просимо захистити законні інтереси цієї громадянки. А також просимо дослідити і пояснити справжню причину скорочення, чому процвітає безпокарно дискримінація працездатних громадян у розквіті сил і енергії?

НАМ ПИШУТЬ

БЕЗБОЖНИЙ ВПАДЕ У СВОЄ ЗЛО

Хто погорджує словом Господнім, той шкодить собі

Все, що ми робимо в житті підкорене певним правилам і принципам. Без загальноприйнятих правил наше життя перетворилося б на повну дизгармонію, хаос. Та багато людей думають, що постанови тільки заважають їм жити. Вони не бачать ніякої користі від їх дотримання і виконання. І все ж такі закони потрібні. Що би творилося коли б водії перестали виконувати правила дорожнього руху і придумали б кожен свої власні? Вірно: до аварії із смертельним кінцем недалеко. Історія ж показала, що які б закони люди не придумали, то надійні лише ті, які співпадають з Божими законами.

Часто ми ігноруємо біблейськими правилами і постановами праведного життя. Згідні ми чи ні, але ці закони є для нашого ж блага і захисту, як і закони, що діють в природі. Якщо Бог встановлює якесь правило, то можна бути переконаним в тому, що на це є вагома причина. Певні закони і правила являються частиною існування Всесвіту. Бог — є Бог порядку. Коли ми слухаємося Його, то насолоджуємося благодаттю спокою, миру, достатку, безпеки. Коли ж порушуємо установлені ним закони, то переживаємо страшні наслідки. Бог відкидає від Себе тих, хто відкидає від себе Його знання, а народ без Божого знання загине: „Погиє народ мій за те, що не має знання” (Осії 4:6).

На жаль багато людей, що живуть на Україні і вважають себе християнами, займаються всякими нечистими і брудними справами навіть нерозуміючи, який негативний вплив мають ці речі на їх особисте життя, а все по тій же причині, що не мають знань від Бога. Поставмо собі запитання: „Що поганого є в гороскопах, гаданні, містиці?” Дехто хоче знати, що його чекає у майбутньому, особливо молодь, якій цікаво узнати про жениха чи наречену. Вони викидають свої гроші і час на вітер, на марноту. А потім носяться з отриманною інформацією і підганяють її під себе, чекаючи виконання. Замість того, щоб бути вільними у виборі і прислухатися до свого серця і керуватися здоровим (оновленим Словом Божим) розумом — вони робляться залежними від розположення зір на небі (гороскопи), ліній на руді (хіромантия), від того, що їм скажуть визвані духи вмерлих вже людей (окультизм), карти, “кофейні гуші” (гадання) і т.д. Ті, хто говорять, що можуть бачити майбутнє завжди приваблювали до себе велику увагу. Та для Бога є гидотою усі ті, які вмійють гадати, ворожити ворожбу (по хмарах, птахам, деревам, зорям і т.д.), хто вмійє чарувати і хто є чорнок-

нижник, і хто викликає духа померлого, чи духа віщого і щось питає у них, хто проводить дітей своїх через вогонь.

Бог проти того, щоб люди жили по поганських законах, захоплювалися окультизмом, займалися чорною чи білою магією, зверталися до гіпнотизерів чи екстрасенсів. Бо всі ці звернення є не по Божій волі і приведуть народ до загибелі (Повторення закону 18:9-13).

В газетах і журналах друкуються гороскопи, заохочуються гадання, чарування і навіть такі, визнані світом ганебні речі, як блуд, гомосексуалізм, лісбійство, скотоложество і мастурбація. Попираючи християнську мораль нашим людям непомітно підсовується і нав'язується весь бруд і нечистота поганського цього світу. Звичайно, що той, хто торкається цього не задумується, як до цих речей відноситься Бог? А святий Бог говорить, що якщо хто зробить одну із цих гидот і не покається, то буде знищений з-посеред народу свого (Левитам 18:29). Він просить людей не занецишатися і не споганюватися цією гидотою і паскудством, щоб не стала нечистою земля, на якій ми живемо, і не виринула мешканців своїх. Людина — розумне творіння Бога. Це тварини живуть за законами, якими наділив Бог природу, де усе регулюється похотями у чітко визначений час і інстинктами. Людина має розсудливість і здатність спілкуватися: розмовляти, слухати, робити висновки, вибирати добре чи зле, вона не тільки може, а й повинна спілкуватися із своїм Творцем, для того, щоб розвивати з ним живі і реальні відношення. Не рідко Бог говорить з людиною мовою хвороби, як із Йоною, іноді поразкою, іноді сприянням в добрій справі, іноді відведенням від біди, і таке інше. Бог часто говорить до людини під час читання Слова або під час молитви. Хто пізнає істину, той зрозуміє для чого він просинається кожного ранку, дихає, їсть, спить — саме для того, щоб спілкуватися з своїм Небесним Отцем, пізнавати Його так сильно і так глибоко, як знав Його Ісус. „Пізнавай ти Його на всіх дорогах твоїх” (Приповісті 3:6). Пізнати Його бажання, характер, природу, плани, мрії, Його дороги. А потім, як наслідок того спілкування, навчитися ходити Його дорогою впродовж усього дня й життя, відчувати Бога поруч у всіх своїх думках, словах і справах. Від постійного спілкування з Богом — ми все більше пізнаємо Його і все більше перестаємо бути колишніми. Тому що Бог настільки любить грішну людину, що все прощає тому, хто кається, і Бог приймає її в Свої обійми такою, як вона є, але й далі, Божа любов працює над людиною, ніколи не за-

лишить людину такою, як вона була, а омие, освітлить, очистить і освятить в круговерті земного життя, змінить її характер, волю, почуття, думки, мотиви, бажання, мрії, слова, вчинки і все життя, — порятує від гріхів і від смерті.

Бог довготерпить і чекає, щоб люди прийшли до пізнання істини і покалися в своїх гріхах і нечистотах. Але, як покається, коли не знаєш в чому кається? А як узнати, якщо ніколи не читати Слова Божого? Вихід є — відкрити Біблію і вона розповість, як потрібно жити в цьому світі, щоб не загинути, а віддалитися від пасток смерті. Щоб показати, яка участь чекає майбутніх нечестивців за їх гріхи, до тла були спалені такі міста, як Содом і Гомора, були поруйновані їх околиці, і знищені всі мешканці цих міст: „І Господь послав на Содом і Гомору дощ із сірки й огню від Господа з неба” (Буття 19:24). Хто читав ці місця в Писанні, знає, що не лише це, вищеперераховане, а й інші, описані в Біблії беззаконня та блуд і відсутність правосуддя, що чинилися в тих містах, привели до гніву Божого.

Народ іноді зберігається молитвами навіть від гніву Господнього. Це видно на прикладі міста Ниневія. Йона був посланий Господом, щоб сповістити жителям цього міста, що всі вони загинуть за злі вчинки свої. Жителі Ниневії дуже налякалися, але, щоб уникнути кари, начальники міста, всі люди, і навіть маленькі діти, стали поститися і молитися, щоб Бог помилював їх. Бог почув моливи народу і не знищив його з лиця землі. (і побачив Бог їхні діла, що вони відвернулися від злих доріг своїх і пожалів Бог того зла, яке обіцяв, про яке сказав, що наведе на них, і не навів — Йона 3. 10).

З цього прикладу, видно, що Бог дозволяє людям жити так, як вони хочуть, але нещадно карає, якщо вони не каються в своїх гріхах, якщо не слухаються Його.

Народе український! Хай благословить тебе Господь на чисте і святе життя: щоб процвітали на твоїй землі справедливість і захист знедолених, щоб всі чесні люди піднялися і почали діяти, щоб суд був без підкупу хабарництва та лицемірства, щоб розкрилися всі кримінальні злочини, щоб зникли корупції, здирництва та насильства, щоб була єдина соборна Україна від Сходу до Заходу, щоб зникли окультизм, гадання, чарування та інші гріхи, а людські серця збагатилися вічними та духовними цінностями, щоб множилися праведні і радів та тішився народ.

Алла Душнюк

ГОСПОДАР РОЗМІРУ РИНКОВОГО ЗБОРУ

Граничні розміри ринкового збору та хто встановлює його розмір в окремому регіоні. Санкції за його несплату.

Відповідно до ч. 2 ст. 15 Закону України "Про систему оподаткування" від 25 червня 1991 року № 1251-ХП ринковий збір належить до місцевих зборів (обов'язкових платежів). Механізм справляння та порядок сплати місцевих податків і зборів встановлюється сільськими, селищними, міськими радами відповідно до переліку і в межах граничних розмірів ставок, установлених законами України.

Згідно з п. 23 Правил торгівлі на ринках, затверджених наказом Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції, Міністерства внутрішніх справ, Державної податкової адміністрації, Державного комітету стандартизації, метрології та сертифікації України від 26.02.2002 р. № 57/188/84/105 (далі - Правила) продавці на ринках зобов'язані сплатити ринковий збір до початку торгівлі. Справляння ринкового збору, плати за утримання торговельного місця в належному стані й інші послуги ринку здійснюють касири та контролери ринку із застосуванням реєстраторів розрахункових операцій відповідно до вимог Закону України "Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг з видачею касових чеків.

Ринковий збір та інші платежі справляються після проведення ветеринарно-санітарної експертизи продукції тваринного та рослинного походження до початку торгівлі.

Торгівля без документів, що підтверджують сплату ринкового збору, послуги за утримання торговельного місця в належному стані та інших послуг ринку, забороняється. Відповідальність за сплату ринкового збору несуть продавці на ринку та адміністрація ринку відповідно до чинного законодавства.

При справлянні ринкового збору початком торгівлі вважається час, що настає через дві години з початку роботи ринку. Після закінчення двох годин від початку роботи ринку ринковий збір сплачується продавцем до зайняття торговельного місця.

Прийнятий з метою стимулювання розвитку малого підприємництва Указ Президента України "Про впорядкування механізму сплати ринкового збору" від 28.06.1999 р. № 761/99 встановлює, що ринковий збір справляється за кожний день торгівлі. Його ставка встановлюється у розмірі від 0,05 до 0,15 неоподаткованого мінімуму доходів громадян для фізичних осіб і від 0,2 до 2 неоподаткованих мінімумів доходів громадян для юридичних осіб за кожне місце. Відповідно до п. 22.5 ст. 22 ("Прикінцеві положення") Закону України "Про податок з доходів фізичних осіб" від 22.05.2003 р. № 889-ІУ, якщо норми законів містять посилення на неоподатковуваний мінімум, то для цілей їх застосування використовується сума у розмірі 17 гривень.

Також потрібно зазначити, що не справляється ринковий збір із підприємств торгівлі, громадського харчування, побутового обслуговування, які розташовані у стаціонарних приміщеннях (магазинах, кіосках, палатках) на території ринку, та з власних торговельно-закупівельних підрозділів ринку незалежно від займаного місця.

Відповідно до п. 24 Правил документи про сплату ринкового збору та за утримання торговельного місця в належному стані повинні зберігатися продавцем до закінчення торгівлі. Передача торговельного місця та документів про сплату ринкового збору й послуги ринку третім особам забороняється. А у разі виявлення на ринку під час проведення контрольної перевірки працівниками органів державної податкової служби торговців без касових чеків, що засвідчують сплату ринкового збору, з цих торговців стягується штраф у сумі, еквівалентній п'яти розмірам ринкового збору, а з адміністрації ринку — у розмірі 10 неоподаткованих мінімумів доходів громадян (170 грн.). У разі виявлення у торговців неналежним чином оформлених з вини адміністрації ринку касових чеків адміністрація ринку за кожний випадок сплачує штраф у сумі, еквівалентній 20 неоподатковуваним мінімумам доходів громадян (340 грн.).

Підготував для друку, за матеріалами ЮВУ № 10 2006р., Анатолій Войтко

Посміємося з себе, щоб з нас інші не сміялися

Після останніх виборів, міста супутники ХАЕС та РАЕС матимуть вплив на ці підприємства більше, ніж сьогодні АЕС мають вплив на міста. Новообрані керівники цих міст, пани Коровкін і Смишляєв, настільки сильно зв'язками і авторитетом серед атомних верхів, що в

цих містах тепер атомникам прийдеться проситися дозволу не лише будівництва радіаційних сховищ, але й квіткових галерей.

Особливо пощастило підприємцям, які хочуть бути незалежними від АЕС. Прибутки, зарплати ціни — не залежатимуть від АЕС.

Показово зупиниться смертність молодих людей в регіонах АЕС.

Вірогідно, що підтримувані колегами, панамі Броніковим та Тулубом, вони візьмуться також за боротьбу в цих містах проти їх русифікації, культура і церкви цих міст ставатимуть щиро українськими.

"Вісник малозахищених"

Інформаційна громадсько-політична газета.

Засновник - ГО "З'єднання борців "За справедливість".

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485

від 11.01.2005 р.

Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Адреса редакції:

вул. Набережна, 7, м. Нетішин,
Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua

Газета виходить двічі на місяць
Розповсюдження газети безкоштовне, для передплатників і бажаючих купити у роздріб за пільговою ціною.
Передплатний індекс **08697**.
Ціна по Україні 54 коп.,

по Хмельницькій обл. 50коп.
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте -
ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Листування з читачами - тільки на сторінках газети.

У разі передруку посилання на "Вісник малозахищених" обов'язкове

Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код ЄДРПОУ 22764531

Газета друкується у
ПП "ПАРИ-БРОК"
місто Нетішин
Тираж: 1000 Зам. № 105

С і м н о в и х ч у д е с

Для тих, хто вже призабув вивчене в школі, нагадаємо, що Філон Візантійський визначив такі сім чудес античного світу: Єгипетські піраміди в Гізі, висячі сади Семіраміди у Вавилоні, храм Артеміди в Ефесі, Мавзолей у Галікарнасі, Колос Родоський. Александрійський маяк, статуя Зевса Олімпійського. Усі вони були збудовані у проміжку між 2500-200 роками до нашої ери і розташовувалися в регіоні Середземного моря. На цей час із тих чудес вистояли лише піраміди в єгипетській Гізі, і тому в істориків, архітекторів та фахівців споріднених галузей з'явилося природне бажання визначити сім чудес новітнього світу.

Австрійський шукач пригод та знавець старожитності Бернард Вебер у 2001 році заснував нову організацію — N 7 W, метою якої є встановити нові сім чудес сучасного світу. Назва організації якраз і є абревіатурою від англійського „Нові сім чудес”. Фахівці організації Вебера на першому етапі

відібрали 77 найвизначніших архітектурних пам'яток нашої планети (від старожитних часів до сучасності) й розмістили цей список на сайті організації sms.n7w.com. Критерії відбору були наступними: це повинні бути створені руками людини об'єкти, будівництво яких закінчилося до 2000 року, і на цей час вони перебувають у задовільному стані. Впродовж усього 2005 року відбувалося планетарне голосування, в результаті якого було визначено вужчий список із 21 претендента на право називатися „чудом”. Тепер, упродовж 2006 року, всі бажаючі можуть брати участь у фінальному голосуванні й обирати з 21 претендента сім чудес сучасного світу. Церемонія оголошення переможців відбудеться на початку 2007 року і, за обіцянкою організаторів, транслюватиметься телебаченням на весь світ.

Серед 21 претендента є як стародавні, так і сучасні пам'ятки архітек-

тури. Зокрема, все ті ж піраміди в Гізі, які мають шанс перемогти вдруге, римський Колізей, афінський Акрополь. Велика китайська стіна, храм Ангкор у Камбоджі. З більш „молодих” номінантів потрібно виділити статую Христа Спасителя, яка височіє на горі над Ріо-де-Жанейро, Ейфелеву вежу в Парижі, мечеть Хагія Софія у Стамбулі, статую Свободи у Нью-Йорку, будівлю Опері в австралійському Сідней і московський Кремль.

Важко сказати, чи остаточний результат буде об'єктивним. Адже відомо за що будуть голосувати французи чи росіяни, які навряд чи мали нагоди оцінити на власні очі красу та велич інших претендентів. Завідомо можна сказати, що Велика китайська стіна буде переможцем, адже це єдина споруда, яку видно із космоса, і навряд чи китайці будуть голосувати за московський Кремль.

Нестор Чиж

ГО „З'єднання борців за справедливість” 2 березня 2006 року надіслала запит (відносно перебування на лікуванні підсудної Климець Людмили Володимирівни) на ім'я голови СБУ м. Києва:

„Нам відомо, що підсудній Климець Людмилі Володимирівні змінено 28.12.05р. запобіжний захід з утримання під вартою на підписку про невиїзд і що вона 21.02.06р. не явилася в суд, але повідомила, що знаходиться на лікування в шпиталі СБУ м. Києва. вул. Липська. 11.

Інформація по цій справі є соціально важливою для міста і держави. Просимо підтвердити її, або спростувати.”

Подібний запит також здійснили ошукані, Клименко Л.В., громадяни. Ось зміст їхнього звернення до голови Служби Безпеки України м. Києва: „В провадженні нетішинського

міського суду знаходиться кримінальна справа про звинувачення Климець Людмили Володимирівни за ч. 4 ст. 190, ч. 1 та ч. 3 ст. 358. ч. 3 ст. 15 ч 1 ст. 369 КК України.

Шляхом шахрайства Климець Л.В. заволоділа коштами громадян України на суму більш як 260.000 дол. США.

На протязі 2003-2005 років Климець Л.В. знаходилася в розшуку під час якого перебувала в тому числі у своєї рідної сестри - Яременко Раїси Володимирівни. 1951 року народження. працюючої лікарем-терапевтом відновлювального лікування ВМУ СБУ, в с. Ворзель Киво-Святошинського району.

28.12.2005 року підсудній Климець Л.В. було змінено запобіжний захід з утримання під вартою на підписку про невиїзд. В судове засідання призначене на 21.02.2006 року Климець Л.В. не з'явилась, повідомивши суд про те, що вона перебуває на лікуванні в шпи-

талі СБУ м. Києва, вул. Липська, 11.

Враховуючи викладене, як сумлінні платники податків, просимо Вас повідомити на яких підставах особа, що вчинила тяжкі злочини, не будучи при цьому працівником СБУ, перебуває на лікуванні в відомчому шпиталі, якщо це дійсно так?.

Чи не вбачається в діях Яременко Р.В. ознак службового зловживання?.”

15 березня 2006 року на запит ГО ЗБЗС отримала від першого заступника директора (начальника) Департаменту-начальника Головного управління — В. Антонюка таку відповідь: „На Ваш запит повідомляємо, що Климець Людмила Володимирівна дійсно перебувала на лікуванні у шпиталі Військово-медичного управління Служби безпеки України (м. Київ) з 21 лютого до 01 березня 2006 р”.

старі люди, що їхали колись пани по тій вулиці і загубили гаманця, звідси і пішло, що вулиця — Геманці) у нас був Марко Стрілецький, то він знімав хреста з Майданської церкви.

Там, де сільрада, був двоповерховий будинок, а наша сім'я жила у підвалі того будинку. Дідусь в Понінці поштарем був, то йому для квар-тири дали підвал — там вікно, і у вікно — прямо земля. Як дідусь репресували, то нас з того підвалу вигнали. І дядька репресували в 37 році, чоловіка маминої сестри, залишилося четверо дітей і одне з них — грудничок. Вигнали з підвалу нас, то ми пішли жити до тої сестри, що репресували її чоловіка, на Геманці. Через місяць висилають бабусю Вікторію (дівоче — Талько) з Понінки — їй тож було за 60. Висилають її у Козятин, де вона робила на хмелеві. А тата мого, Жумірського Вла-дислава, репресували ще до голодомору, тата забрали, мама вагітна, і я маленька. Тато був польським офіцером, а коли тут залишився, то став Шевчуком Олександром.

Захворіла тьотя після репресачії її чоловіка, завелася бешиха, завез-ли її в лікарню, то вже мама доглядає і сестру свою, і її дітей — тьотя з бешихи всліпла. Репресований дядько звався Ковальський Петро.

Бабця, Дембійка Вікторія, захворіла на тиф в Козятині на хмелеві. Перехворіла, видужала, і вже її прислали сюди, в Понінку, додому.

Ще до війни у тьоті Ковальської до “повного щастя” приключився ще й туберкульоз легенів, і вона в 40 років померла. І бабці залишається її четверо дітей — і ні копійки грошей, і як хоч, так і живи. Старший син тьоті з 27 року народження, в 16 років перед війною вже робив на фабриці на вазі, але беруть його окопи рити — простуджується і до року помирає. А вже в 45 році середушнього сина Ковальських заби-рають в армію, і служив сім років в армії, зверх сроку служив до-бровільно. То є розум? Його сім'я постраждала так, і він ще сім років служить в армії.

Померла бабця. Залишилася моя двоюрідна сестра Неля Ковальська і її найменший брат. Брат пішов в ремісничу училище, а вона пішла до роботи. Молода і квота від недоїдання захворіла на туберкульоз легенів в 17 років. Лікували її піддуванням, вдуванням, але в 25 років дівчиною вона померла з туберкульозу легенів.

А самий менший в Звенигородці на Київщині одружився, виїхав з дружиною в Джезказган, де вивчився на інженера-електрика. І через 5 років захворів на туберкульоз легенів і помер. Отак вся сім'я Ковальських розпалася, пропала.

В моєї бабусі Вікторії з голоду померло 9 дітей, в тому числі двоє близнят. Вона з дідом Романом жила в підвалі двоповерхової пошти в Понінці. Там же сироту, холодно було, а тут ще й голод. Дід Роман був простий трудівник і муляром робив.

Від того часу, як я себе пам'ятаю, то я з мамою весь час голодувала і бідувала. Ми — робітничі сім'я, землі в нас не було.

47 року голод... О Боже! Хай ліпше ніхто той голод не пам'ятає. Не хватало хліба, давали по 400 грамів хліба на душу робітника на сутки, і ще я мала — 400 грамів хліба і все. Десь дістане мама фарби, то виміняємо трохи картоплі, пару стаканів крупи. Отак і мучилися. З'їмо — і хоч руки гризи. Ходили ягоди в ліс збирати з мамою. На другий день мама на роботу, а я на базар продавати ті ягоди. Може, за виторгувані

гроші куплю кусочок хліба чи кусочок сала. Ходила врати щавель на сінокіс і на базарі продавала щавель. Біля річки був острівце, на яко-му колгосп огірки, капусту садив, буряка. То я піду і гички з буряків на-рву, і заким мама повернеться з роботи, то я такого борщу наварю. А в мамі аж ноги пухли від тої гички. Ото так ми їли. На базарі часом куп-ляли кукурудзяну муку і таку баланду з теї муки на воді колотили без нічого. Не було навіть чим засмажити ту баланду. Банячок теї баланди з'їли і знов хочемо. Лушпаї з картоплі не викидали, а підсушували на пательні і так жували.

В Шепетівку їздила, продавала листочки паперу, фарбу — допома-гало нам обом з матір'ю не померти з голоду.

В 47 році люди пухли і вмирали з голоду. І ми завше недоїдали. Тут на фабриці була їдальня біля оранжереї, то ми, чимало таких, як я, підлітків, з горшками, з каструльками рано-вранці ходили під ту фа-бричну їдальню. А вона в 8 годин відкривалася, давали людям їсти. То на талон нам зачерпнули теї страви (її можу й сама з їсти, але то на двох). Принесу додому, а в тій страві де-не-де галушка, де-не-де кар-тошка плаває, і чекає та страву маму з роботи після 10-ї вечора... то ми вже обое сідаємо і вечеряємо. Так жилося до війни, так жилося після війни. І вижили. **Печений буряк — то було свято у нас.** А чуть-чуть заможніші люди помирали з голоду в 47-му, в них не було такого постійного тренування недоїданням, як у нас.

В 47 році з голоду помер старий Драгомирецький на Геманцях. В 47 році йшла вулицею з Геманців і бачила, як під плотом лежав опухлий чоловік, налитий весь водою, і зіпав... Через деякий час того дядька хоронили, бачила... В 47 році я сама бачила багато опухлих з голоду, і в 47 році вмирали люди з голоду. Ще тут біля базару чоловік з двома палицями ходив опухлий, не мав вже і сили ходити.

В моєї мамі в 47 році опухали ноги. Виручали губ'ята (різні гриби), назбираємо їх в лісі, кинемо, зваримо юшку, поїмо і на потім ще залиши-мо. Як я вранці встаю, думаю, поїм губ'ят. Як я до них, а там стільки черв'яків плаває... Ввечері при свічці там дуже було видно тих черв'яків... Як їздила в Шепетівку, то зустрічала багато опухлих з голоду. Багацько, багацько людей опухлих з голоду було. Такі руки опухлі були — пливли...

Голод 33-го не пам'ятаю, а сорок сьомого — дуже пам'ятаю. Чому голод? Чому голод? А агітатори розпускали слухи такі, що це завше так після війни, що земля не родить... Як хотіли, так і говорили. Ми, діти, заберемося в колгоспне, нарвемо зеленого жита, натеребимо і наїмо-ся, то живіт потім болить, що ну-ну...

В мене і нема родини — вимерли і репресовані. І тільки син і дочка, і в Житомирі брат залишився. А віра в Бога таки збереглася...

Савицький Іван Марцельович,

1918 року народження, житель смт Понінка Полонського району на Хмельниччині (запис розповіді).

Страх у людей був такий великий, що заслонили їх вже самих від себе. Було пройде міліціонер біля мене — тремчу, як осика, і руки тремтять, і в грудях тремтить, робився як паралізований, і до сьогоднішнього дня в мені той страх. А тоді як побачу міліціонера, то минаю його, як тільки можу, щоб не бачили його мої очі.

Мої батьки жили біля Глибочка на коліні дороги, що веде з Понінки в Загубу. В нас було дев'ятеро дітей в сім'ї, батько, мати. Землі мали зовсім небагато, і та розкидана по маленьких клаптиках, так що не знаю, скільки було всієї землі, але знаю, що небагато. До колгоспів люди, які тяжко працювали, то не бідували, мали достаток. Але тре було дуже працювати, а були ледачкуваті, то тим вічно не хватало хліба.

В 33-му році страшна голодовка була. Я підлітком там до Загуби га-сав, то там на вулицях в Загубі валялися мерці; чи не встигали ховати, чи що. Корова в кого була, то спасала сім'ю, хоч частину сім'ї. Голод не вродився сам по собі, його зробили ті, що ходили від сільради і забирали останнє. Ну, а потім репресія настала, хоч вона була ще й перед го-лодовкою, в голодовку... Моїх дядьків позабирали і по них...

До роботи я поступив на паперову фабрику в транспортний цех в 38-му році. Геть вичистили репресією слюсарів і токарів, то нову зміну слюсарів і токарів готовили в ремісничому училищі, і добре готовили, випускали фахівців 4-го розряду зразу після училища. Транспортний цех був на території фабрики, звідси від робкоопу, там колись лікарня була. То вже при моїй пам'яті втихомирилися, не викочували людей на фабриці. Але дисципліна була воєнна. Запізнів-ся на роботу на 21 хви-лину — і в тюрму, чи то за раз — 21 хвилину, чи то по п'ять хвилин на-збирають за рік, — то під суд, хоч який там суд... А за п'ять хвилин запізнення — наказ на догану і частину зарплати знімають.

В Понінку часто наїжджало НКВД з Полонного. Особливо Шкраб, Пилипець... Як появиться Шкраб з Пилипцем в Понінці, то вже як вітер шу-шу, шу-шу: “Приїхав Шкраб, буде шкратати людей на репресію”. Так і казали: “Шкраб буде шкратати вже людей на репресію”. І дуже сильно вони “шкратали” понінківчан.

Не ходили, а бігали суворо по пропусках і кожен пропуск на свою зміну, якщо намагався пройти не в свою зміну, то

могли забрати зразу — чого не в свою зміну? Може, людина не могла попасти в свою зміну? Вредитель! І вже розмова як з вредителем. Охороняло фабрику ГПУ, що було у великому будинку, отут напроти теперішньої фабричної труби, столова — напроти через дорогу, де ця труба була, а поруч будинок з міліцією був.

Тут в Понінці на фабриці дуже розкомандував Присіч, він десь з Кашперівки був, з тих сіл... Через прохідну робітники на роботу і з роботи проходили по пропусках. І то пропуск тримаєш розгорнутим на гру-дях. А Присіч ревів: “Пред’явіте — прахадіте, пред’явіте — прахадіте...” То до цього часу пам’ятаю: “Пред’явіте — прахадіте...” І до цього часу воно гримить, як погроза у моїй пам’яті... А часом не встигаємо закінчити ремонт машини, не закінчили ремонтувати — вредитель, остаєшся після зміни, а остався після зміни своєї закінчувати ремонт, вийти не можеш з фабрики, бо чого не встиг відремонтувати в зміну, а остався поза зміною на фабриці — значить хочеш диверсію зробити — вредитель! І як хочеш, так і будь. То чекаєш вже кінця зміни другої, трусисся і якось ухитраєшся проскочити прохідну — і подалі від міліції. Присіч не одну душу в Понінці процідив через свої пальці на той світ.

Не один Присіч... Тут таких героїв повно було... Грузман, Вербне, Баренбойм, Цвейбойм, Клейман, що мав хату біля поліклініки і тримав закусоchnу... Скільки людей було віддано тим “закусочником”! Були Квят-ковський Льонька, Багінський Льонька, Свенціцький, якому підстроїли так, що впав у яму з їдкими хімікатами і по 2-3-х днях помер. Хватало їх тут... Боялися люди слово сказати проти колгоспу, проти влади. А єврей-чики казали: “Советская власть — это наша власть”, “Ви у нас в мішку, тільки осталося зав’язати”.

Мене ще до війни в армію взяли, то вже тут говорили, що Стюпка Новоселецький тут в Понінці зганяв євреїв перед розстрілом, понінківських євреїв... Він малий ростом був, то та винтовка йому совалась по землі — замухришкою таким був. А євреї йшли послушно до гурту, як вівці, — не втікали, коли і можна було втекти. А подивіться, простих тру-дях — євреїв вся та банда єврейська, що винищувала тут людей, сама втекла десь аж за Урал, а свій нещасний народ залишили німцям на розправу. То цей Стюпка Новоселецький до війни робив біля крамниць єврейських — чорний, худий, малий, страшний — помпував гас (коро-син), розливав людям, єврейчики йому за це платили так, аби не вмер. А у війну от до чого Стюпка Новоселецький дійшов — совав винтовку за собою, зганяв євреїв, тільки говорять, що поліцаї не розстрілювали євреїв, а самі есесівці...

До війни страшно було жити, життя простих людей нічого не важило. От моєї жінки сім’ю знищили. Під Хмельником розкулачили їхню сім’ю, то батьки її з дітьми, родина втікли аж сюди у Лодзянівку. І що ж? І тут їх знай-шли, батька моєї жінки Висоцького Мар’яна репресували у 33-му році, потім його родину, його братів репресували, а її матір вислали звідси. І осталося троє малих дітей, найстарша була моя жінка — 12 років. То не горе?! Тут ще були однофамільці жінчиного батька, але ніякої рідні тут не було. От батько Гані, “комсомолки” з Гути, що тепер дуже поклони б’є в костелі, приїхав десь з Житомирщини чи звідки, то теж таке прізвище мав. Тут колись пан мав землю, а втік від революції, то люди звідусіль пере-селилися сюди, купували звільнену від пана землю. То Ганин батько заги-нув під поїздом, нещасний випадок. А з її вітчимом Іваном була інша історія.

В Котуржинцях була сильна банда, яка крала коней у людей і пере-силала на Мальованку, на Шепетівку і далі. І в цій банді був Ганин вітчим. Казали, що він попався в Кашперівці, як крав коні, і кашперовецькі чоловіки влаштували йому самосуд, але вижив. Пізніше ту банду конокрадів розігнали.

Чоловіка моєї сестри Багінського репресували, то ще до війни по-вернувся з небагатьох, але до самої смерті нічого не промовив про свою репресію. Що не питаєш — мовчить, страх так тримав людину. А репресії тут почалися ще з 1921 року. То я лежав у лікарні з Ковальчуком Васи-лем, і він мені плів, що тоді репресували людей за те, що білополяки залишили цілі фури зброї людям, щоб йшли проти Созецької влади. Але йому так треба було казати. Це той Василь Ковальчук, за 80 років, гру-бий такий, з Буртина тепер. Але люди знають, що то була зроблена провокація, і більше 20 чоловік через провокацію розстріляли.

В армію мене взяли ще до війни. Полякам не дуже довіряли, то мене взяли в стройбат. До війни будував мости, у війну будував мости, і після війни — мости, так що на передовій не воював. Правда, не один раз попадав в оточення, але командир батальйону якось виводив завжди нас з оточення. Людина була. Дуже пильнував нас всіх від смерті, а са-мого його скосила черга кулеметна з німецького літака.

В першу зиму війни було дуже тяжко, геть всю армію на зиму не перевдягнули, а залишили зимувати в літній формі — черевики з об-мотками, шинеля і пилотку насунеш на вуха і скачеш, щоб не замерзну-ти. Під кінець мене взяли у Войско Польське, і всі були там поляки совецькі, то було не Войско Польське, а Совецька Польська армія.

Повернувся з війни, з армії додому в 1945 році. Десь з 1947 року почав ходити в костел, бо Віру в Бога таки не знищили. Біля ксьондза завжди був на службі Божій, допомагав йому... А в 48-му році мене агітували в донощики, три рази агітували.

Перший раз енкаведист приїхав до мене в Понінку на фабрику. По-виганяв всіх з конторки в пожежній і там зі мною довго говорив, і зразу так хитро, доброзичливо, прихильно — де ви служили у війну? Як ви служили? Ах, ви добре захищали Родіну і зараз потрібно її захищати від ворогів народу, ви подумайте над цим.

Другий раз викликав мене в селищну Раду Понінки і знов про мою службу, про заштіту Родіни. Ще каже, що десь в Білорусії є такий чоловік, як я, і таке прізвище, ім’я, по батькові... Ну, брехати вони добре вміли... І все, що треба послужити Родіні.

Третій раз вже викликають мене в НКВД в Полонне, в будинок напроти костелу. Тут вже прямо мені сказав, що треба послужити Родіні. А я йому

кажу — я на війні захищав Родіну і служив, донощиком не буду. То енкаве-дист трах пістолетом по столу — я тебе розстріляю! І коли це мені не до-помогло, що під пістолетом не став донощиком, не підписав, що стану сексотом їхнім, — тоді він дає мені папір підписати, що про все, що він мені говорив, мовчатиму до смерті. І я мовчав, і ото тільки років кілька я при-знався своїй жінці, як з мене хотіли донощика зробити. їм, видно, потрібна була така людина в близькому оточенні ксьондза. І обіцяв мені зустрітися зі мною так, що ніхто не буде бачити, ніхто не буде знати. Але не зважаю-чи, що в мені був такий величезний страх, що я й досі, як побачу міліцію, — тремчу, я не продався. Видно, Бог мені допоміг. З Богом вони воювали.

Була в Понінці вчителька Корейба. Біля її хати стояла фігура з Ісусом Христом, то заставили вчительку зрубати ту фігуру: “Як то ти — совєцка вчителька і біля твоєї хати фігура стоїть?” Та вони ще і досі на все здатні.

От колишній голова Липівської сільради Костецький Казимір Карло-вич, що живе тепер в Буртині, розповідав тепер моїй жінці, що в НКВД людей страшно катували — пальці стромляли в двері і виломлювали дверима пальці, били до очманіння, голими ставили на мороз і холод-ною водою обливали їх, днями заставляли стояти без їжі і без сну... Та й на Костецького Казимира Карловича в Липівці і в Лодзянівці нарікають люди, він також “добре” правив...

Нищили людей як хотіли. А тепер не плюють людям в душу? І теле-бачення яке! Особливо Полонське телебачення “любить” моя жінка. Яку погань тільки не показують, яку розпусту тільки не проповідують, а слова по тому телевізору як — порядна людина другій людині навіть не за-лається такими словами.

І, видно, того єврейчика, що на телебаченні, Полонське начальство підтримує. Вигідно, видно, серед дітей розпусту сіяти, щоб спорчени-ми потім легко було правити. Нам, старим, то нічого, взяв вимкнув і все, а що молоді?!

Кошевич (дівоче — Савицька) Ганна Домініківна,

1916 року народження, жителька смт Понінка Полонського району на Хмельниччині (магнітофонний запис).

Зеленські наші жили в Новаках. Новаки... Новаки — село в лісі. То знищили більше половини села в тридцятих. Я пішла в це село до бра-та двоюрідного допомагати сіно гребти в 33 році. То не можна було підійти до хатів. Стоять хати, а не підійдеш — задихаєшся, а там по 10, по 5 лежить мертвих людей, якщо не в кожній, то через хату. Не можна

підійти до хати — задихнешся... Не було в селі кому ховати померлих від голоду. В Новаках жила моя тьотя, батькова рідна сестра.

Тата мого заставили бути уповноваженим сільради — іди труси. А мій тато дуже Бога боявся. В Понінці на Завадського горі сільрада була. Наказують вивезти пашню від того, від того, а ні — б'ють-вбивають.

В моїх батьків така благодать була, так гарно, така земля — все заб-рали, все понишили. Нас у батька було четверо, ніхто не опухав з нас, але голодали страшно. Корови не мали. Батько фурую возив дрова на фабрику і в Баранівку. В лісі збирали шишки і добували насіння з тих шишок, в ступі товкли те насіння і їли. Жолуді збирали, натremo їх на жорнах, а вони ж гіркі, як полин. Але їли, як нема що їсти. З'їла такого коржа, то блювала, шлунок став. їли люди котів і собак. Листя липи сушили, терли, коржі з нього пекли, їли їх і вмирили з голоду.

Сусіда нашого репресували... Жінка залишилась з вісьмома дітками, а чоловіка репресували (одне дитя з голоду померло). Бідний. Ходив в дерев'яних трепах...

В Караганду в шахти заслали тітку Югину з Полонного з дядьком Глівінським Феліксом, і там дядька добили — репресували — і кінець.

Найбільше знаю, як репресували на фабриці. Зміна моя була, зби-рала тряпки з робочих місць. Дивлюсь, то з одного цеху забрали, пове-ли, то з другого, то звідти, то звідси... З кожного цеху забирали.

Був Государський Ладик, мотор доглядав, справляв... Прийшла міліція і забрала його. Тоді Государський Ладик ще й попрощався зі мною. Забрали Свіцу... Повантажили на грузову машину, повну маши-ну завантажили в 38-му році. Я вийшла, сльози заливають, то ж всі свої хлопці — разом робили, разом ходили і... Одного разу на свято прийш-ли до костелу, всі вдягнулись в найкраще, прийшли до костелу, а ксьон-дза забрали... Ксьондзом був Бенецький Юзеф, забрали його, і так він не повернувся. Його забрали вже в 30-му році.

На Водохреще на річці з льоду вирубали хреста, виробили його, бу-рачинням облили, вийшли батюшки православ-них церков, гарно пра-вили і під час служби позабирали батюшок.

Я ж разом з чоловіком спускалася в підвал Полонського костелу після війни. Весь одяг на мертвих людях, навіть панчохи натягнуті на ноги, видно жінки, і ті панчохи напівжовтого кольору, панчіх було багато, волосся довге людське...

Були менші трупи, видно, молодих по віку людей. Одяг був порва-ний весь на трупах і розлазився в руках. Сорочки були...

Ляда, що веде в той підвал, — посередині залу костелу.

Після війни у мене було дві маленьких доні, і я робила в колгоспі, йду в поле і працюю. Лопатами копаємо, соховилами розносимо гній. Отака праця. На обід привозять якийсь суп рябий, попадає кружка того супу і на нього 4-5 крупин пшона і, може, кусочок картоплини і ще мале-сеньку скибочку хліба. Ото за це я працювала в колгоспі на Скидовись-ку. То цілий день я без хліба, бо хліб дітям...

Робила ланковою цілий рік в колгоспі в 46-му році, і за цілий рік моєї

роботи мені дали один кілограм відходів від зерна... Один кілограм! — з розуму можна зійти.

Я жну ниву в колгоспі, а дитина в колясці, то натереблю трішки зер-на і вкину під дитину в коляску, ото і маю. Привезу коляску з дитям вісім місяців, з Люсею, а в колясочці те збіжжя, ті колоски. Стеребимо і має-мо вже що з'їсти...

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

УСІМ ДЕРЖАВНИМ СЛУЖБОВЦЯМ, ХТО КРИВДИВ ЛЮДЕЙ, ПРОПОНУЮ НАПИСАТИ (ДО 1 КВІТНЯ) ЗАЯВИ НА ЗВІЛЬНЕННЯ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ . ПІДПРИЄМЦЯМ ПРОПОНУЮ ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ЛЮДЕЙ ТА МІСТА СМІЛИВО. ПЕРЕШКОДЖАННЯ (В Т. Ч. ПОБОРАМИ) КОРИСНІЙ МІСТУ І ЛЮДЯМ СПРАВІ – НЕ ДОПУЩУ. ЛІКВІДУЮ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ СКРІЗЬ. ДЕ МОЖНА ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ СПРАВЕДЛИВО ВЖЕ СЬОГОДНІ – ВИРІШУ НЕГАЙНО.

УСІХ, ХТО УМІЄ І ХОЧЕ ЩИРО ЛЮДЯМ СЛУЖИТИ В ІНТЕРЕСАХ МІСТА, – ЗАПЕВНЯЮ, БУДЕ СПРИЯННЯ У ВАШИХ СПРАВАХ І МІЙ ЗАХИСТ ВІД ЗАЙВОЇ БЮРОКРАТІЇ. ДОБРІ СПРАВИ І ГАРНА СЛУЖБА ЛЮДЯМ, БУДУТЬ ЗАОХОЧУВАТИСЯ.

АНАТОЛІЙ ВОЙТКО

Відповідальний Анатолій Войтко. Наклад 5000. Друк ПП "ПАРІ-БРОК", Зам. № 4

УСІМ ДЕРЖАВНИМ СЛУЖБОВЦЯМ, ХТО КРИВДИВ ЛЮДЕЙ, ПРОПОНУЮ НАПИСАТИ (ДО 1 КВІТНЯ) ЗАЯВИ НА ЗВІЛЬНЕННЯ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ . ПІДПРИЄМЦЯМ ПРОПОНУЮ ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ЛЮДЕЙ ТА МІСТА СМІЛИВО. ПЕРЕШКОДЖАННЯ (В Т. Ч. ПОБОРАМИ) КОРИСНІЙ МІСТУ І ЛЮДЯМ СПРАВІ – НЕ ДОПУЩУ. ЛІКВІДУЮ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ СКРІЗЬ. ДЕ МОЖНА ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ СПРАВЕДЛИВО ВЖЕ СЬОГОДНІ – ВИРІШУ НЕГАЙНО.

УСІХ, ХТО УМІЄ І ХОЧЕ ЩИРО ЛЮДЯМ СЛУЖИТИ В ІНТЕРЕСАХ МІСТА, – ЗАПЕВНЯЮ, БУДЕ СПРИЯННЯ У ВАШИХ СПРАВАХ І МІЙ ЗАХИСТ ВІД ЗАЙВОЇ БЮРОКРАТІЇ. ДОБРІ СПРАВИ І ГАРНА СЛУЖБА ЛЮДЯМ, БУДУТЬ ЗАОХОЧУВАТИСЯ.

АНАТОЛІЙ ВОЙТКО

Відповідальний Анатолій Войтко. Наклад 5000. Друк ПП "ПАРІ-БРОК", Зам. № 4

УСІМ ДЕРЖАВНИМ СЛУЖБОВЦЯМ, ХТО КРИВДИВ ЛЮДЕЙ, ПРОПОНУЮ НАПИСАТИ (ДО 1 КВІТНЯ) ЗАЯВИ НА ЗВІЛЬНЕННЯ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ . ПІДПРИЄМЦЯМ ПРОПОНУЮ ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ЛЮДЕЙ ТА МІСТА СМІЛИВО. ПЕРЕШКОДЖАННЯ (В Т. Ч. ПОБОРАМИ) КОРИСНІЙ МІСТУ І ЛЮДЯМ СПРАВІ – НЕ ДОПУЩУ. ЛІКВІДУЮ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ СКРІЗЬ. ДЕ МОЖНА ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ СПРАВЕДЛИВО ВЖЕ СЬОГОДНІ – ВИРІШУ НЕГАЙНО.

УСІХ, ХТО УМІЄ І ХОЧЕ ЩИРО ЛЮДЯМ СЛУЖИТИ В ІНТЕРЕСАХ МІСТА, – ЗАПЕВНЯЮ, БУДЕ СПРИЯННЯ У ВАШИХ СПРАВАХ І МІЙ ЗАХИСТ ВІД ЗАЙВОЇ БЮРОКРАТІЇ. ДОБРІ СПРАВИ І ГАРНА СЛУЖБА ЛЮДЯМ, БУДУТЬ ЗАОХОЧУВАТИСЯ.

АНАТОЛІЙ ВОЙТКО

Відповідальний Анатолій Войтко. Наклад 5000. Друк ПП "ПАРІ-БРОК", Зам. № 4

УСІМ ДЕРЖАВНИМ СЛУЖБОВЦЯМ, ХТО КРИВДИВ ЛЮДЕЙ, ПРОПОНУЮ НАПИСАТИ (ДО 1 КВІТНЯ) ЗАЯВИ НА ЗВІЛЬНЕННЯ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ . ПІДПРИЄМЦЯМ ПРОПОНУЮ ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ЛЮДЕЙ ТА МІСТА СМІЛИВО. ПЕРЕШКОДЖАННЯ (В Т. Ч. ПОБОРАМИ) КОРИСНІЙ МІСТУ І ЛЮДЯМ СПРАВІ – НЕ ДОПУЩУ. ЛІКВІДУЮ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ СКРІЗЬ. ДЕ МОЖНА ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ СПРАВЕДЛИВО ВЖЕ СЬОГОДНІ – ВИРІШУ НЕГАЙНО.

УСІХ, ХТО УМІЄ І ХОЧЕ ЩИРО ЛЮДЯМ СЛУЖИТИ В ІНТЕРЕСАХ МІСТА, – ЗАПЕВНЯЮ, БУДЕ СПРИЯННЯ У ВАШИХ СПРАВАХ І МІЙ ЗАХИСТ ВІД ЗАЙВОЇ БЮРОКРАТІЇ. ДОБРІ СПРАВИ І ГАРНА СЛУЖБА ЛЮДЯМ, БУДУТЬ ЗАОХОЧУВАТИСЯ.

АНАТОЛІЙ ВОЙТКО

Відповідальний Анатолій Войтко. Наклад 5000. Друк ПП "ПАРІ-БРОК", Зам. № 4

